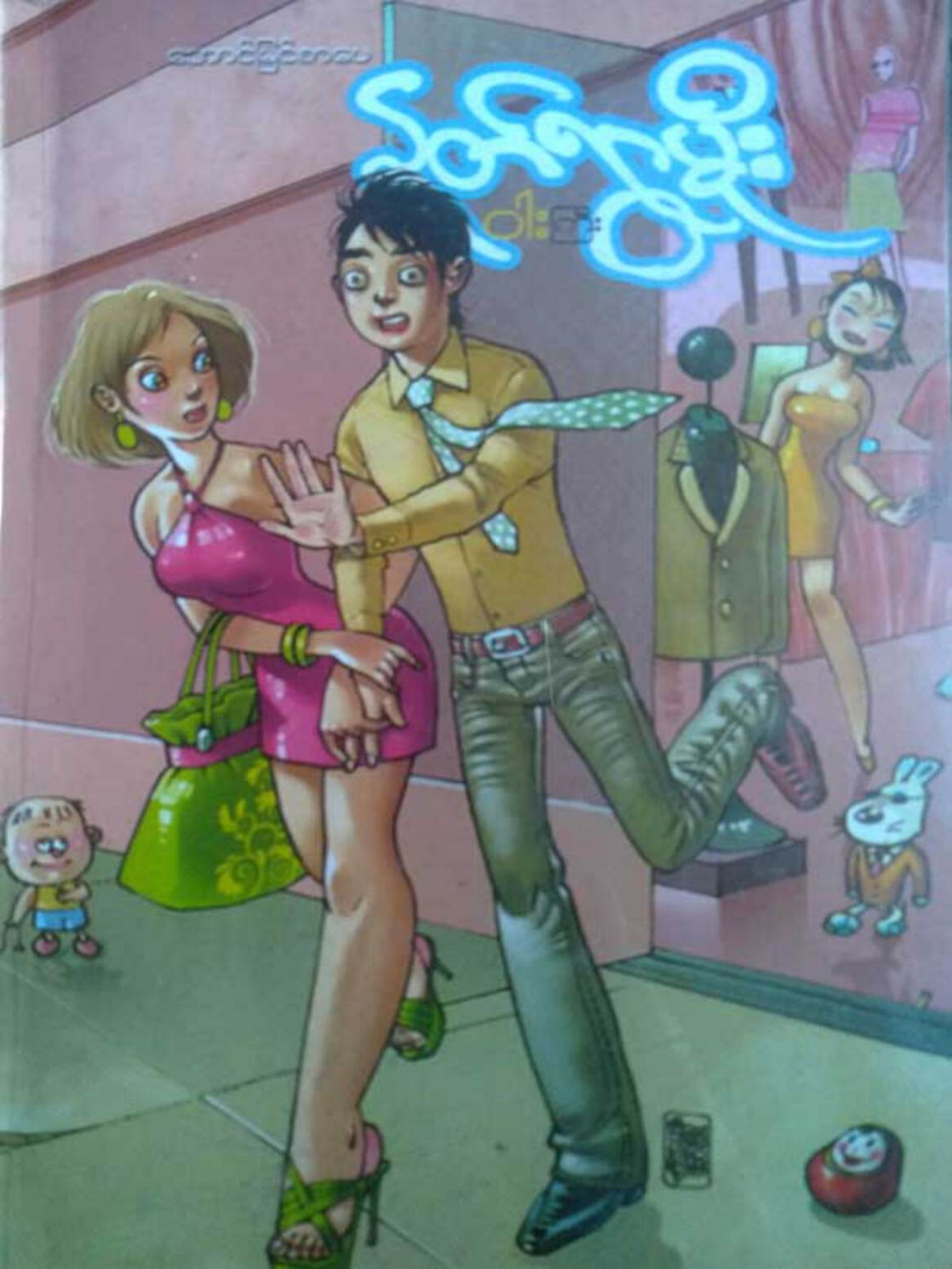

www.bhaskar.com

ସମ୍ବାଦ

ଫିଲ୍ମ

အင်္ဂါနေ့မှာ

တမင်တကာ မေ့သွားတဲ့ ကောင်မလေးက

သောကြာနေ့မှာ နောက်တစ်ခါ ထပ်ချိန်းတယ်။

အဲဒီနေ့လည်း ရောက်မလာဘူး...

‘မောင်ရေ ဗုဒ္ဓဟူး’တဲ့ ...

ကျုပ်ရူးတော့မယ်...

တကယ်လာမယ့်နေ့

ဘယ်နေ့လည်း လို့ သွားအမေး

ကောင်လေးအသစ်နဲ့ တွဲနေလို့

ဆွဲပြီး နားရင်းအုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

(ကျုပ်လည်း ... ခုတင်ပေါ်ကနေ ‘ဘုတ်’ခနဲကျ၊ အိပ်မက်က လန့်နိုး
လာခဲ့တယ်...)

အခန်း(၁)

မြတ်မင်း အစောကြီး နိုးနေပြီ... ပြန်အိပ်လို့ လည်း မရ။ အိပ်တန်း

ဆင်းငှက်တွေကလည်း တစီစီ... ဗိုက်ထဲမှာ လည်း တဝီဝီမြည်နေ၍ ထကာ မျက်မှန်ကောက်တပ်ပြီး ရေအိမ်ဝင်ခဲ့သည်။ ။

သူ ရေအိမ်ကဆင်းတော့ ခေါင်းရင်းခန်းက ကိုစိုင်းနိုး လာပြီး ရေအိမ်ရှေ့မှာ ဆေးလိပ်တစ်တိုနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေသည်။ ။

‘ကိုစိုင်း... အစောကြီးပါလား’

‘အေးကွာ... ညက ဟိုကောင်တွေ အမြည်းက အစောကြီး ထွက်နေလို့ ကွာ... ကျွတ်... ကျွတ်...’

‘ဝီ... ညော...’

‘အင်... ကဲ... နောက်မှ ပြော၊ ငါဝင်မှ ဖြစ်တော့မယ်’

ကိုစိုင်းစကားဖြတ်ပြီး ရေအိမ်ပေါ် တစ်လှမ်းတည်းနှင့် ခုန်တက်သွား၍ ... သူလည်း မျက်နှာသစ်ရန် ရေကန်ဘက် တစ်လှမ်းတည်းနှင့် ခုန်တက်သွား၍ ... သူလည်း မျက်နှာသစ်ရန် ရေကန်ဘက် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ။ (အဲ... သွားတိုက်ဆေး... ဟာ... တစ်ရက်လေးပဲကွာ ရပါတယ်) ထို့နောက်... သွားတိုက်ဆေးမပါသော မျက်နှာသစ်ခြင်းအားဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ပြီးစေကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်၍ အနောက်ဘက်ထွက်သော တံခါးပေါက်ပါ စေ့ပိတ်ခဲ့တော့သည်။ ။

‘ဝါးကြီးရေ’

‘ဗျို...’

‘ဪ... အေး... မင်းနိုးနေပြီလား၊ ဆိုင်သွားမယ်လေကွာ...’

‘ဟုတ်... ကိုစော... ခဏလေးဗျ...’

‘ဘာလဲ... မင်းမျက်မှန် ပျောက်နေပြန်ပြီလား’

‘မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ပဲပြုတ်အိုးလေး မီးပိတ်ခဲ့မလို့ ...’

သူလှမ်းပြောရင်း ပဲပြုတ်ထားသော ဟင်းပေါင်းအိုးပလပ်ကို ဖြုတ်ကာ ချထားလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် အခန်းထဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည် များ ကျန်မကျန် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ။ အိပ်ရာကတော့ ပြန်လာမှ ပဲ သိမ်းတော့မည်။ သူမြင်နိုင်စွမ်း ရှိသလောက် စိတ်ချသွားမှ အရှေ့အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လေသည်။ ။ ကိုစောမင်းဝေ ဝရန်တာကို မှီရပ်နေရာမှ ခွာလိုက်ပြီး...

‘ဘယ်လောက်ပြင်ပြင်... မင်းပုံစံက ဒါပါပဲကွာ ဝါးကြီးရာ’

မြတ်မင်း ပြုံးရင်း အခန်းတံခါးသော့ ခတ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သော့တွဲခါးကြားထိုး၍ ခေါင်းကဆံပင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နောက်လှန်ထိုးသပ်ပြီး မျက်မှန်ကိုပါ အနည်းငယ်ပင့်မ၍ စကြိုလမ်းအတိုင်း ကိုစောဘေးမှ လိုက်လျှောက်လာခဲ့၏။

‘ညက ဗိုလ်စိုင်းတို့ အုပ်စု ဒီဖက်ခန်းထဲ သောင်းကျန်းနေလို့ မင်းအိပ်မရဘဲ... ဒီမနက် အတော်နှိုးရမယ်မှတ်တာ’

‘ကျွန်တော်အိပ်လို့ ရပါတယ်’

‘ဟေ...’

ကိုစောမင်းဝေ မယုံသလို လှည့်ကြည့်သဖြင့် မြတ်မင်းက...

‘သူတို့ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ပြီး ဆူလောင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ အစ်ကိုရ၊ ဒါကိုဆူတယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်က လက်ခံလိုက်ရင် အိပ်လို့ မရမှာ သေချာတယ်၊ ဆူတာကိုး...၊ ကျွန်တော်က သူတို့ ဘာသာ ဆူပွက်နေတာ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ထရံတစ်ချပ်တောင် ခြားသေးတယ်လို့ ယုံကြည်လိုက်တော့ အိပ်လို့ ရသွားတယ်’

‘ဟာ... ငါတော့အိပ်လို့ မရဘူး ဝါးကြီးရာ၊ သူတို့ အသံတွေ ပျောက်သွားတော့ (၂) နာရီကျော်ပြီ အဲဒီမတိုင်ခင်လေး... ငါ ခေါင်းတွေကိုက်လာလို့ ဆေးသောက်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်သောက်လိုက်တယ်၊ ငါက မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မရတော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ရေးလက်စ ဆီဆေးကားလေး လက်စသတ်ရင်း မိုးလင်းပိုင်းမှ တစ်မှေးဝင်မှေးလိုက်ရတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုလ်စိုင်းတို့ နည်းနည်းလွန်တယ်ကွာ...’

ကိုစိုင်းတစ်ယောက် တကယ်လွန်မှန်း သိသော်လည်း သူထိုကိစ္စအတွက် စိတ်ထဲမရှိသလို ပြုံးရုံသာပြုံးနေလိုက်သည်။ ။ ကိုစောမင်းဝေ အတွက်တော့ အတိုင်းအထက်ကို လွန်ပါသည်။ ။ အခန်းဆယ်ခန်းတိတိရှိသော သူတို့ လူပျိုဆောင်မှာ ဘုရားကျောင်းဆောင် ရှိသောအခန်းနှင့် နေ့ညဘုရားဝတ်တက်သံ ကြားရသော အခန်းမှာ ကိုစောမင်းဝေနေသော အခန်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကိုစောမင်းဝေက ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းပြီး အသောက်အစား အပျော်အပါးကင်းသော လူပျိုကြီး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ ပန်းချီကားတစ်ကား ဈေးကောင်းနှင့်ရောင်းရသည့် အခါတိုင်း (၁၀) ရက်တရားစခန်း ဝင်သောသူ။

ထို့ပြင် တစ်နှစ်ကို လေးငါးကားလောက် အနည်းဆုံးရောင်းနေရကာ နှစ်စဉ် တရားစခန်းလေးငါးကြိမ် ဝင်ဖြစ်နေ၍ ... သူ ဒီလို ကောင်းသော အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းကြောင့် ကောင်းကျိုးခံစားရတာဟု ယုံကြည်ကာ သူ့ကမ္ဘာလေးနှင့်သူ အဆင်ပြေနေသောသူ ဖြစ်သည်။ ။ ပြဿနာက သူ့ကမ္ဘာလေး၏ ရပ်တည်ရာ နေရာဌာနကား ပတိရူပ ဒေသဝါသောစ... မဖြစ်ခြင်းပင်။

စာသင်ဆောင်ကြီး တစ်ဆောင်လို အခန်းဖွဲ့ထားသော သူတို့ လူပျို

ဆောင် အခန်းဆယ်ခန်းအနက်... ကိုစောမင်းဝေ အခန်းနံပါတ်(၆)၊ သူ၏ အခန်းက အခန်း(၄)၊ သူနှင့် ကိုစောမင်းဝေကြားက အခန်း(၅)မှာ ကိုစိုင်းနေလေသည်။ ကိုစိုင်းလည်း ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ပြီး ကိုစောမင်းဝေနှင့် လုပ်ငန်းဌာန တူကြသည်။ ။

ပြည်ပအနုပညာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ စပွန်ဆာပေးထားသော ‘မြန်မာအလှကုမ္ပဏီ’မှာ သူတို့ ရေးဆွဲပြီးသော ပန်းချီကားများအား တစ်လတစ်ကြိမ် သွားရောက် အပ်နှံကြရသည်။ ။ ထိုသို့ ပန်းချီကား အပ်ရင်း ကုမ္ပဏီမှ သူတို့ တစ်လစာလိုအပ်သော အသုံးစရိတ်ကို ထုတ်ယူကြလေသည်။ ။ ထိုကုမ္ပဏီမှ တစ်ဆင့် စပွန်ဆာပေးထားသော ပြည်ပကုမ္ပဏီများ သို့ ပန်းချီကားများအား စုဆောင်းကာ ပို့ပေးပြီး... ပြည်ပ ပန်းချီအရောင်းပြခန်းမှာ တင်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

တစ်နှစ်ရောင်းချရသော ပန်းချီကားများ အနက်... မိမိ၏ ပန်းချီကား ဘယ်နှစ်ကားရှိမည်နည်း။ ဆိုပါစို့ တစ်နှစ်စာ ဆယ်ကားရောင်းရလျှင် ထိုရောင်းရငွေထဲမှ သူတို့ တစ်နှစ်လုံး ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်ယူသုံးစွဲထားသော ငွေကို ပြန်သင့်ပြီး ပိုလျှံလျှင် ထပ်မံရကြသည်။ ။ လိုသေးလျှင် နောက်နှစ်ရောင်းရမည့် ကားမှ နုတ်ရန် သုံးစွဲလက်ခံထဲ ဆက်ပေါင်းထားလိုက်သည်။ ။

ဤနည်းဖြင့် မြန်မာအလှကုမ္ပဏီ မင်ဘာအဖွဲ့ဝင် ပန်းချီဆရာများ အသက်ရှင်နေထိုင်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသူများ ထဲ ကိုစောမင်းဝေနှင့် ကိုစိုင်းအပါအဝင်ဖြစ်ကာ... နှစ်ယောက်စလုံး လူပျိုကြီးများ လည်း ဖြစ်၍ ဘဝသဟာယလူပျိုဆောင်တွင် လာရောက် ဆုံစည်းကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ။

ပြောချင်သည် မှာ လူဟာ အသက်ရှူတာခြင်း တူသော်လည်း ကံ

အကျိုးပေး မတူညီခြင်းပင်၊ ကိုစောနှင့်ကိုစိုင်း လုပ်ငန်းတူပြီး အကျိုးရှိပုံ ခြင်းမတူ၊ ကိုစောက တစ်နှစ်ကို ပန်းချီကား ငါးကားလောက် ပုံမှန် ရောင်းနေရ၍ အသက်ရှူချောင်ကာ အဆင်ပြေသော်လည်း ... ကိုစိုင်း က တစ်နှစ် နှစ်ကားလောက်သာ ရောင်းရသဖြင့် အဆင်မပြေဘဲ ကုမ္ပဏီမှာ ကြွေးကျန်အတော်ပင် များ နေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ညစ်လုံးလုံးကာ သောက်ဖြစ်သည် ။ ပထမတော့ တစ် ယောက်တည်း ကိုယ့်အခန်းထဲသောက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲ သည် ။ နောက်ပိုင်း သူနှင့်ဘဝတူ မင်ဘာများ ဖြစ်သော သိန်းရွှေကြည် တို့ ရှုနော်တို့ နှင့် ဆုံမိကာ ဆိုင်မှာ သောက်ကြသည် ။ ဆိုင်မှာ သောက်ရ င်းနှင့် ဝိဇ္ဇာတို့ သဲဇာတို့ နှင့် ပေါင်းစည်းမိသွားပြီး သောက်လုံးသောက်ပို င်းကြီးဖွဲ့ပြီး ပေါက်ကွဲသံစဉ်ကြီးများ ပုံမှန်လိုလို ဖန်တီး ဖြစ်ကြတော့သ ည် ။

ထိုပေါက်ကွဲမှုများအား သောက်နေကျဆိုင်မှာ ပေါက်ကွဲတာ သိပ်ပြ သနာမရှိ။ သဟာယလူပျိုဆောင်၏ ကိုစိုင်းနေထိုင်ရာ အခန်းထဲ ထို အုပ်စုကြီးနှင့် လာရောက်ဖောက်ခွဲသောအခါ... ကပ်လျက်ခြေရင်းခန်းမှ ဘုရားသမား တရားသမား ကိုစောပါ ပေါက်ကွဲလာတော့သည် ။

လက်ဖက်ရည်မှာ ပြီးကာမှ ကိုစော မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် မြတ် မင်းကို တီးတိုးလှမ်းမေးသည် ။

‘ဝါးကြီး... မင်းပိုက်ဆံပါသေးလား’

‘ပါတယ်... ကိုစော’

‘အာ... တော်ပါသေးရဲ့ ၊ ငါ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ပိုက်ဆံမေ့လာလို့ ကွ... မင်းစိုက်ထားလိုက်၊ ငါအဆောင်ပြန်ရောက်မှ ပြန်ပေးမယ်’

‘ဟာ... ရပါတယ်... ဒီမနက် ကျွန်တော်တို့ကပျံ့မယ်... အဟဲ... ဟဲ ...’

‘အင်း.... ငါ့ကောင် ရေလျှံနေတယ် ထင်တယ်’

‘ဆိုပါတော့... မနေ့ကမှ အိမ်ကထပ်ပို့လိုက်တာလေ၊ ဖုန်းနဲ့ လည်း သေချာမှာ သေးတယ်’

‘ဟုတ်လား... ဘာတဲ့ လဲ’

‘ဒါ... နောက်ဆုံးပဲတဲ့ ...’

‘ဟေ...’

မှာ ထားသော လက်ဖက်ရည် လာချပေး၍ မြတ်မင်း တစ်ငုံယူသော ကံကာ ပန်းကန်ပြန်ချရင်း ပင့်သက်ပါးပါး ချမိသည် ။ ကိုစောကတော့ မသောက်ပဲ ပြန်ပေးရမလို ဖြစ်နေသည် ။

‘အဖေတို့ မမှာ လည်း ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာတာ ဒီတစ်ခါ နောက် ဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ ကျောင်းတက်နေတုန်း ကမှ ဟုတ်သေး... အခု ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ရှာမယ်ဆိုကာမှ ... ကုန်ကျစရိတ်က နှစ်ဆလောက်ပိုပေးနေရတဲ့ အဖေတို့ ကိုလည်း အား နာလှပါပြီ ကိုစောရာ’

‘ဒါနဲ့ ... မင်း ဟိုတလောက လျှောက်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီက အစမ်းခန့် (၁၀)ယောက်ထဲမှာ မင်းပါတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်... လူတစ်ရာလျှောက်တာ ဆယ်ယောက်ပဲ အရွေးခံရတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ပါတယ်၊ အစမ်းခန့်ကာလ တစ်လမှာ ... ကျွန်တော် ငါးရက်ပဲအလုပ်တက်ခွင့်ရပြီး ပြုတ်သွားတယ်’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ပထမတစ်ရက်က သန့်စင်ခန်းထဲ မျက်နှာဝင်သစ်ရင်း ခဏချွတ်ချ ထားတဲ့ မျက်မှန်ကိုပြန်ရှာတာ နေ့တစ်ဝက်ကုန်သွားလို့ ရမှတ်နှစ်ဆယ် မှာ နုတ်မှတ်ဆယ့်ငါးမှတ် ထိသွားတယ်။’

ဒုတိယရက်မှာ ကုမ္ပဏီသူဌေးမကို စာရေးမမှတ်လို့ အရိုအသေမပြု၊ ခရီးဦးကြိုမပြုမိလို့ တစ်မှတ်မှ မရလိုက်ဘူး။

တတိယရက်မှာ ကျတော့ ကုမ္ပဏီရုံးပေါ်တက်တဲ့ လှေကားနဲ့ အိမ်ခန်းတွေပေါ်တက်တဲ့ လှေကား မှားပြီးတက်မိလို့’

‘ဟာ... ဒါတော့ မင်းလွန်သကွာ...’

‘ကျွန်တော်မလွန်ပါဘူး... ကံတရားကိုက နည်းနည်းလွန်တာ... ကျွန်တော့်မျက်မှန်က ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ တင် လူတိုးခံရပြီး မှန် ကျွတ်ကုန်တာ မျက်နှာပေါ်မှာ ကိုင်းပဲပါတော့တယ်။ မှန်ပါမလာဘူးလေ ...။ အဲဒီနေ့က ကုမ္ပဏီရုံးလှေကားကို ရှာမတွေ့တော့လို့ လုံးဝဘဲဥမကွဲ ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်...’

‘အေး... ထားပါတော့... အဲဒီနေ့က ရုံးလှေကားတောင် ရှာမတွေ့ တာ အဆောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ရောက်လာတာလဲ...’

‘ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကျေးဇူးရှင်ကို စဉ်းစားနေတာ။ မြင်လည်း မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ ကိုစောရာ၊ နားထောင်ရတဲ့ အသံနဲ့ ပဲ ခန့်မှန်းပြီးပြောရရင် ဒီမိန်းကလေးက အသက်အစိတ်လောက်ပဲ ရှိမယ် ... စိတ်နှလုံးကောင်းပြီး ရုပ်ရည်ချောချောလှလှလေး ထဲကဗျ၊ အရပ်လည်း မြင့်တယ်၊ မျက်လုံးလေးလည်း လှတယ်၊ နှာတံစင်းစင်းလေးနဲ့ နှုတ် ခမ်းပါးပါးပိပိလေး...’

‘ဟေ့... ဟေ့... ဝါးကြီး၊ တော်တော့ မင်းဟာက အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ဘူး’

‘ဗျာ...’

‘မင်းမျက်လုံးမမြင်ဘဲ ဒါတွေကဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာ လဲကွ...’

‘ဪ... ကိုစောကလည်း ...’

ပြောပြီး လက်ဖက်ရည် ငုံ့သောက်သည် ။ ပြီးမှ ...

‘ဒါက ကျွန်တော်တို့လို အမြင်အာရုံအားနည်းတဲ့ သူတွေရဲ့ အနီးစပ်ဆုံး မှန်ကန်တဲ့ ခန့်မှန်းချက်ပဲ ကိုစောရ...၊ ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောပြမယ်၊ လူဟာ အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားနဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံပေါ် မူတည်ပြီး အပြောအဆိုကွာတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီဖို့ ပြောတဲ့ စကားက အသက်အစိတ်သုံးဆယ်လောက် ရှိတဲ့ သူတွေ ပြောနိုင်တဲ့ စကားဆိုတာ ငြင်းစရာကိုမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း မရှိဘဲနဲ့ တော့ ကျွန်တော့်ကိုကူညီစရာ အကြောင်းမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတွေ ရုပ်ရည်ချောမောတာများ တယ်...၊ ရုပ်ချောပြီး စိတ်ပုပ်တဲ့ သူနဲ့ ရုပ်ဆိုးပြီး စိတ်ကောင်းရှိတာ လူနည်းစုပဲ၊ အရပ်မြင့်တယ်ဆိုတာ သူရဲ့ စကားသံက ကျွန်တော့်နားရွက်နားလောက်မှာ ပေါ်လာတာ၊ နောက်တစ်ခုက အသံရဲ့ အနိမ့်အမြင့်မှန်တယ်၊ အသံဝါတာမျိုး... ပြာတာမျိုး မရှိဘဲ ပကတိကြည်စင်ပြီး စကားလုံးကိုလိင်ကွဲအောင် အဖြတ်အတောက် တိကျမှန်နေတဲ့ အတွက် ဖြောင့်စင်းတဲ့ နှာတံရဲ့ လေအားနဲ့ ပါးလျပ်ရိတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းကို အားမပြုဘဲ ဘယ်လိုမှ ကို မပြောနိုင်တာ၊

လျှာ၊ လျှာခင်၊ အသီးနဲ့ အသံအိုးတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း နှုတ်ခမ်းနဲ့ နှာခေါင်းအားပြုမှု မကောင်းရင် မစွဲဘူး၊ မယုံရင် နှာခေါင်းနဲ့ လက်နဲ့ ညှစ်ပြီး စကားပြောကြည့်၊ နှုတ်ခမ်းလွှာချင်းကို ပလာစတာ

ကပ်ပြီး စကားပြောကြည့် သိတယ်...’

ကိုစော ခေါင်းကို နောက်စေ့ဘက်ကနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကုတ်ပစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမော့ပစ်တော့သည်။ ။

ထို့နောက်မှ ...

‘အေး... ဟုတ်ပါပြီတဲ့ ... အဲဒီကျေးဇူးရှင်က မင်းကို ဘယ်လိုကူညီ လိုက်တာလဲ’

မြတ်မင်းလည်း အားကျမခံ လက်ဖက်ရည် အကုန်အစင် သောက်ပြီး မှ ...

‘ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ ကားနဲ့ တင်ခေါ်သွားပြီး အိုင်ကျူဗီးရှင်း မျက်မှန်ဆိုင်ကို လိုက်ပို့ပေး တယ်လေ၊ အဲဒီမှာ မျက်မှန်စမ်းသပ်ပေးပြီး မျက်မှန်ပါ အသစ်လုပ်ပေး သွားတယ်၊ ပြောလည်း ပြောသွားတယ် သူအလှူလုပ်တာတဲ့ ...’

‘ဟုတ်လား... ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းမျက်မှန်ရသွားပြီပဲ သူ့ကိုမ မြင်လိုက်ဘူးလား’

‘ကျွန်တော် မျက်မှန်စောင့်ယူနေတုန်း သူက ကျသင့်ငွေ ရှင်းပြီး ပြန်သွားတယ်လေဗျာ... အဲဒါကြောင့်’

ကိုစောမင်းဝေစိတ်ထဲ နားထောင်ရသမျှ သိပ်ပြီးဘဝင်မကျ သော်လည်း မြတ်မင်း၏ အားနည်းချက်အား ငဲ့ညှာကာ ထိုကိစ္စအား ဆက်မမေး ဖြစ်တော့ချေ။

သို့သော် မြတ်မင်းက ထိုမျှနှင့် အားရကျေနပ်မှု မရှိဘဲ ဆက်ပြောချင် ပုံရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကိုစောမင်းဝေက...

‘ရှင်းလိုက်တော့ကွာ... ပြန်ကြရအောင်’
